

S Z A R V A S

T Á R S A D A L M I és S Z É P I R O D A L M I L A P.

3. szorkeztőség Kényes utca 175.

Kiadóhivatal

Selyem-utca 240. házszám.

Deutsensmid János kereskedése.

Megjelenik hetenkint kétszer, vasárnap és esülr-
tőkön reggel.

Előfizetési ár:

Félszáz évre 5 frt — kr — Félévre 2 frt 50 kr.

Negyed évre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr

Hirdetések árszabályszerint vétetnek fel

Egyes számok kaphatók: a kiadóhivatalban és

Nyácsik S. utóda kereskedésében.

Könnyelműség.

A földön mindenütt nyílik, illatozik és gyümölcsöt hajt az a csodálatos virág, mely színével vonz a magasból és a porból, egyaránt férfit és nőt, izével elkábit, mámorba szédít ifjút és öreget. A tudós utána nyúl egy bimbajáért és aztán kitépi az egész tőt, az ifjú kalapjához tüzi egy nyílását s aztán nem gondol többé az élettel és megsemmisüléssel; a nő illatától elhervad, vagy megőrül. Mérges virág, mert szép, mint egy búbajos asszony és veszedelmes mint egy kaczer nő. A ki egyszer meglátja, mintha titkos erők hajtának árnyékába, nem gondol múlttal, jellel, jövővel, istennel és pokollal; — meggy őrült gyorsasággal, hogy ölé mérgét szívja s szívének lelkének szédítő mámort szerezzen illatától. Szép virág, csodálatos Szirmaim az őrült képével, levelein a beestelenség sötét árnyalataival, gyökerén mérges tömlökkel, gyümölcsében a — halállal. Neve: *Könnyelműség.*

Ismeri mindenki, de esábitó, vonzó, szédítő szépsége előtt csak a *valódi* jellem legyőzhetetlen ereje, a lélek büszkesége, hatalma, a szív finomsága és tisztasága nem borul a porba, *nem esik e sárba.*

A magyar nemzei lovagias, daliás, nemes fiait úgy mint büszke, esábitó hölgyei egyaránt megrészegülnek e veszedelmes virág árnyában; de a puritán angol, a könnyű vérű franczia, a filozófus német, a füzes spanyol, a poetikus olasz, a jámbor oláh és együgyű orosz is éppen úgy fölkeresi ennek a virágnak termő talaját, hogy belebolonduljon szépségébe!

Járványosan lép fel mindenütt, a hol az emberi kedély derül vagy borul, a hol a lélek gondolkozik, vagy tesped, a hol a szív érez, ég, forr vagy fagyosan hideg. Azt mondják, hogy a könnyelműség a realizmus talajában nem ver gyökeret. Ma már ugyancsak behajszoltak bennünket ebbe a világot megváltó iskolába, a hol mindent igaznak fest a profeszor, író, festő és művész s ennek daczára mikor találunk a múltban a könnyelműségnek annyi nyilvánulására, mint éppen ma?

Közpálya, irodalom, művészet stb. produkált-e valaha annyi könnyelműséget egy századon át, mint a mai korban egy év alatt? A mikor az idealizmus volt a költő és író istene, a festő annak áldozott, a szobrász az ő fenséges alakját mintázta és a zenész azt szólaltatta meg síró húrjain: kevesebb volt a *guzember.*

De ma ez új irány előtt meg kell hajolni mindenkinék! A realizmus, naturá-

lizmus durva köpenyegével leszorította a színtérről a lenge patyolat — fehér ruhában lebbenő tiszta idealizmust, a bájós ifju nőt föleseréltük egy ránczos képű vén boszorkánnyal. Hát jól van az így?

Helyes-e az, ha a nemzetek, népek-nél és az államférfiak, nemzetgazdászok írók, művészek, munkások, napszámosok agyában, szívében csak egyesegyedül a kenyér gondolata foglalja el a tért?

Van-e igazság abban, ha ma már mindenki csak egyéni előhaladást igyekszik biztosítani, itt sarlatániériával, ott humbuggal ma hízogással, holnap a legjobb barát megesalásával? Ezek a tanok nevelik a tolvajt, a mely mesterséghez — akármit is mond a realizmus filozófiája — csakugyan kell egy jó adag könnyelműség.

A férfi ma már nem a nőt szereti legtöbb esetben, hanem a nő utána jó (nem az uszályt értjük) a nő nem a férfi — szív tisztaságáért eped, hanem azért a kézzel fogható boldogságért, amit, egy veszedelmes izléssel össze-vissza rendezett szalon, egy falnivaló gondossággal telelőmött kamra, egy szédítő ezifran berendezett háló szoba; síró rekeszekkel ellátott dajka, — peszra — és dada ágyaktól túltengődésben szenvedő gyermekszoba, egy majolika, porcellán, alpakka, ezüst, horgany, réz, vaskülönlégekkel padlásig halmozott ebédő stb. szerek. Ezt aztán realizmusnak kereszteli az urhölgy. (Az istenért, hisz ez idealizmusnak is rettenetes.)

Hát az ilyen eset — a mi a mai korban nem is közönséges — nem nevezhető-e el könnyelműségnek?...

Éljünk hivatásunknak, szoruljunk be két tiszta szobába, hagyjuk el az ostoba nagyaszt, keressünk munkát, hálaljuk meg felebarátaink szívességét és szeressük azokat a kikhez szívünk, lelkünk odaforr, ne a várt kényelem, a kecségtető jölet dobbantsa meg szívünket, hanem a szerelem, ne a fényes szobákért mondjuk el az esküt, de a fényes lélekért és szívért, ne ábrándozzunk gondtalan életéről, de irtadjunk mindig a küzdelem gond, munka tudtával a jövőnek ne öltözködjünk másokért ne hajtsuk túl igényeinket a valóság határán, érezzünk küzdelem, dolgozzunk; gondterhes életünknek legyen szívből fakadó vágya, reménye a jövő boldogságra s ezt a reményt ne áldozzuk fel semminemű anyagi érdekekért — aztán kész van az idealizmus filozófiája, a mely egyáltalában nem nevezhető könnyelműségnek.

D - h.

Nők a társaságban.

E két szót: »Hallja maga!» nem a paraszt udvarok bérésinek szájából idézem, de a modern szalonok társalgási szótárából kölcsönzöm. Jellem pedig velük azt a társadalmi röpökseget, azt az elfogadott szalonbetyárizmust, mely manapság uralkodik és graszszál, kiszorítván, nevetőségessé tévén a múlt idők lovagias udvariasságát, feltékeny izlését.

A mai szeladon gunyos mosolyra vonja aikat, ha egy szerény filiszter per »nagysád» és per »kegyed» közeledik a nőkhöz. Ez a módi már elavult, akár csak a krinolin, vagy a fehér paróka. Ma »hallja maga» járja mindkét részről, az egymás iránt való tisztelet mely pedig semmit sem árihatott a nők nimbusának, régen kikált. Ma brudert iszunk a lányokkal s czimborákat látunk bennük, akikkel »lumpolni» szokás s nem »társalogni», s akik felé nem a régi hódolattal és tisztelettel közeledünk de frivol pajtáskodással, kompromitáló, beszennyező biza'maskodással.

Hölgyeim és uraim! Ez nem egészséges viszony s nem vezet jóra. Ez egy társadalmi betegség, melyet keservesen meg fogunk mindannyian sinyleni; erkölcsi fekély, mely fölémészli a két nem érintkezésénél okvetlenül megkövetelendő erkölcsi korlátokat és prostituálja a társadalmi életet magát is. — Ha így haladunk csakhamar elérkezik az az idő is, midőn elveljük a szeméremnek jármait, nyíftjeit s a garcon társaságok nyelve, sikamlós, trágár tréfái lesznek uralkodókká estélyeken, szalónokban. Hogy a beszéd től »mily messze esik», a test, azt ne kutassuk. Elég az hozzá, hogy a megkezdett gyomok egy érzeki, korrumpált társadalom útját jelölik.

Elesik az az ellenvetés, mely a nők emancipáltabb helyzetével, magasabb képzettségével védi ez állapotokat. Mondják hogy a nő az élet nagy versenyében immár küzdő társává

konkurrensévé válik a férfinak. Regi trónusáról leszáll s belevegyül a prózai létbe, hogy együtt küzdjön a megélhetésért poros asztalok mellett úgy, mint iskola termekben, üzletek, bankok rácsai mögött stb. Hangoztatják hogy a nő nem eszménye, de társa a férfinak vele egyenjogu, egyenlő semmit sem kiváltságos lény, épen olyan napszámos, mint mi vagyunk. S ha a fölvilágosult kör ezt a viszonyt a társalgásban az érintkezésben is kifejezi, ezzel nem követ el vétket, hiszen a modern nő edzettebb, érettebb, erősebb és fel van fegyverezve az élet durvaságai ellen.

Nos hát ez nem áll. A nők emancipáltabb állapota csak látszat, csak külső viszony, a nő magában mindig nő marad, céljánál és hivatásánál fogva is. Mindenkor érzékenyebb, gyöngébb, gyarlóbb, mint a férfi, tehát érettebb is az élet nagy küzdelmeire. A nő szenvedni, tűrni tud, de küzdeni ezzel arányban sohasem. Neki mindenkor egy külön világa, külön gondolkozásmódja lesz. Mihályt e világból, gondolkodás- és hivatás köréből kitör, vagy kiragadtatik, erkölcsi monstrum lesz belőle, elfajul és elfajulásában szörnyenyé válik. Óvakodnunk kell, nehogy az elfajulást istápoljuk, provokáljuk, elősegítsük.

Már pedig az által, hogy czimboráinkká avatjuk őket s a gyöngéd érzelmek köréből kiragadva, a férfivilág darva, faragatlan, nyers megnyilatkozásaira szoktatjuk őket: siettetjük a fennt említett erkölcsi elfajulást és rohamos léptekkel haladunk az állat-ember felé, mely a nemi különbségen kívül más megkülönböztetni valót nem talál férfi és nő között.

A nők tiszteletének kultusza a társadalom erkölcsének alapja. Régi mondás, hogy amely részén a világnak legjobban tisztelik, becsben tartják a nőt, ott van a legnagyobb műveltség, felvilágosultság. A nő-kultúrával nyer a társadalom a maga érintkezéseiben izlést, finomságot, könnyed kellemeességet. Tiszteletreméltó nők körében lecsiszolódik a férfiak minden érdekessége, megváltozik, megtisztul a levegő, megnemesedik a gondolkodás és a beszéd hangja előkelőséget válogatottságot ölt. Az ember valódi hivatása az egymással való érintkezés nemessége, a lelek tökéletessége és a testen és ösztönökön való uralom a szellem diadala csak olyan idők és viszonyok között érvényesülhet melyeknek eszményei is

vannak és erkölcsi utmutatói, melyeket hallgatogon mindenki elfogad.

A mai társadalom távol áll a eszményektől, az erkölcsi utmutatósok becsülésétől. Frivolitás, trivialitás uralkodnak a szabadság, fesztelenség jelszavai alá bujtatva. Nem kimélik a nőt, de magukkal rántják, most még csak a porba, később talán a sárba is. A szalonok az előkelő érintkezések helyei, indiszkrét társalgás színhelyei, lettek duhajkodás és betyárkodás finomabb köntösbe bujtatott frivolság divnak asszonyaink és férfaink társas érintkezéseinek s a lányokat olyanokká neveljük mi magunk, hogy ne igen tudjanak már pirulni mint a hogy különben az nem is illő dolog ma már egy »jól nevelt« kisasszonyhoz.

Ez ellen tenni kellene. Ennek rossz vége lesz!

H I R E K

— **Esküdt választás.** Nyemcsok Mihály esküdt bejegyzése miatt mult hó 28-án beadta lemondását. A járási főszolgabíró a lemondást elfogadta s a megüresedett esküdti állás betöltése céljából a tisztújító széke f. hó 6-ik napjának (Szerda) d. u. 3 órájára hivatta egybe s a választást f. hó 10-ének d. e. 11 órájára tűzte ki.

— **Regale ügy.** Mint értesültünk a belügyminiszter a regale egységet jóváhagyta.

— **Békésmegyei törvényhatósági bizottsága** decz. 11 rendkívüli közgyűlést tart melyen városunkat érdeklőleg a következő ügyek vétetnek tárgyalás alá: 1. Szarvas község 30,000 ftos kölcsöne 2. Szarvas köz-ég határozata gyámpenztárnoki állás szervezése tárgyában 3. Szarvas község határozata a községi állatorvos fizetése tárgyában. 4. Szarvas község apoldai szabályrendelete. 5. Szarvas község és Fabó Pál valamint Fabó András között kötött szerződés. 6. Szarvas közseg és Ujfaluzecki György között kötött egység.

— **Utószemle.** A konvédszemléről bármely ok miatt elmaradtak figyelmeztetnek, hogy az utó-szemle Gyulán deczember hó 5-én fog megtartatni.

— **Deutsch Arthur** városi mérnök, a »Szarvasi Lapok« felelős szerkesztője, megromgált egészsége miatt jelzett lap szerkesztőségétől végleg megvált.

— **Békés-Szentandrás nagyközség képviselőtestülete** tegnap közgyűlést tartott, melyen az előjáróság által benyújtott módosított szervezési szabályrendelet tárgyalták.

— **Uj italmérés.** Krámer Fani az 1519 számú háznál italmérési engedélyt nyert.

— **A nők nem emberek.** Egy amerikai gyűlésen, hol épp a nők jogai felett és nők

tanácskoztak, kockáztatta meg ezt a vakmerő kijelentést egy férfi szónok. Uraim! — úgy mond — Tisztelet a nőknek! (Bravó.) A házban a nő az első szó. (Hosszantartó éljenzés.) De a közhivatalok betöltésére a nők nem alkalmasak. (Ohó! Ohó!) A nők egy általán nem emberek! (Fülsiketítő zaj. Kiáltások: Gyalázat, Ki véle! A lárma lecsillapulván, az elnöknő rendreutasítja a szónókot. (Helyeslés.) A szónok folytatva: A nők nem emberek! A lárma megújul, az elnöknő dühösen esenget és csak nagynehezen képes a rendet ismét helyreállítani) Elnöknő: Ha a szónok ezen hangon folytatja beszédét, kénytelen leszek tőle a szót megvonni! Felkiáltások: Azonnal! Helyes! Szónok: Fenn kell tartani előbi állításomat bebizonyítom szavam igazságát (Nevelés.) és állítom, hogy a nők nem emberek, hanem angyalok! (Helyes! Nagyon helyes!) A szónókot természetesen sorba csókolták.

— Elhaltak városunkban mult hó 29-től folyó hó 2-áig Veigel Jánosné szül. Prjevara Anna 36 éves (1555.) Kolompár Mária 1 éves (445) Brusznyczki Mária 5 napos (1038.) özv. Lipták Györgyné szül. Banzsal Judit 69 éves (1401.) Paulik István 9 hónapos (847.)

— A városi mérnök-számvevő hivatalos helyisége f. hó 2-ától kezdve a rendőrségi épületben van a mértékhiitelesítő hivattal szemben.

— A sertés perzselésre a községi előjáróság a következő helyeket jelölte ki, délről a Maczó lapos, keletről a Czigányér és környéke, északról a temető és város közti terület, nyugotról a körös part mente. A község belterületén a perzselés szigoruan tiltatik.

C S A R N O K.

A tanító képzői intézet.

Az ötven lusta, unatkozó leány meg sem mire se gondolva, tovább enekelt, de most már erősebben, mert a hang mechanikai módon egyre élesedve tört ki belőlük.

Szép hazámért dobog szívem,
Védni fogom mindig híven,
Ha ellenség tör reája
Vele leszen hű leánya.

A többiek hallgattak. A bejárókat ette a méreg, hogy ilyen unalmas nótát, ilyen ostoba verseket kell fújniok e sötét folyosóban, zongorakiséret nélkül, összeázva, ucskos ezipőben, a könyvek és holmik huzcolásától fáradtan s alig melegedve föl egy kicsit a tegnap főt langyos kávéból, s főképp mikor hét iskolai óra vár reájuk. Legkevesebb kedve volt az énekeléshez a harmadéveseknek, akiknek tömérdek sokféle dolgot kellett tanulniok és örökös rettegés közt éltek. Giuseppina Nobilone volt a legboldogtalanabb valamennyi között, mert nem értett semmihez, se fizikához, se geometriához, se aritmetikához, se földrajzhoz az olasz nyelvből mindig megbuktatták, hiába könyörgött. sirt és hiába folyamodott ajánlatokhoz. Giulia De Sanctis roppant fáradsággal hemagolt minden leczkét; s ha aztán egyszer belesült, az egész osztály ka-

ezagott rajja. Cleofe Santaniello értelmes és szorgalmas volt; de mikor felelni kellett, oly remegés fogta el, hogy a professzorok ostoba és renyhe tanulónak tartották. Emilia Scoppa nem bírta megtanulni, hal egy ellet a hall pedig kettővel iratik Maria Caressa jól tudja a történetet, de a földrajzhoz nem is konyitott, Checchina Vetromile pedig oly ernyedetlen szorgalmu és tehetséges növendék volt, hogy a professzorok mindig csak őt hívták ki felelni, ami szörnyen fárasztotta szegényt és növelte gondjait. Mily furcsa gondolat, énekelteni a leányokat, akiknek tizenkét tárgyból kell vizsgálatot tenniök s akikre aritmetika, olasz nyelv és grammatika, természettudomány, természet-történet, földrajz, történet, sík- és tömör geometria, erkölcs- és vallástudomány, pedagógia, rajz, francia nyelv, szépirás és női kézimunka nehezedik? Az az ötven, aki nem törődött semmivel és filtyet hányt a vizsgálatnak, még jobban elbutulva ettől az egyhangu énektől, most már toroka szakadtából harsogott, míg De Donato, ki tapssal ütötte a taksust, szörnyen komolyan vette karnagyi tisztét:

E három láng ég szivemben.
Hű keresztény szent hitemben.
Hű gyermeke jó anyámnak,
Hű leánya szép hazámnak!

Ezzel véget ért volna a reggeli ének csakhogy ezt a gyönyörű utolsó versszakot kétszer el kellett ismételn, a szopránistáknak és az altistáknak külön-külön. Mikor a szopránisták énekeltek, az éles hang magával ragadt és megszólalásra bírt még egy-néhány eddig néma leányt, úgy, hogy mintha egy kis vidámság röppen volna végig ezen a szűk, hosszú, sötét folyosón. A legszomorubbak azonban most sem nyitották föl a szájukat és csüggedten álltak ott, szivükben titkos bánatukkal, amelyet nem mertek senkinek elpanaszolni.

Giulia Pessenda anyjára, a szegény piemonli özvegyre gondolt, aki napi két frankért betegápolóskodott: és a leány még mindig pirult, amiért kénytelen volt bemutatni szegénységi bizonyítványt, hogy ingyen kapjon könyveket az iskolától. Sofia Scapolatiello huga vélegényeért epedt néma szerelemben. Giuseppina Merhanti kénytelen volt egy földél alatt élni apja szeretőjével, sógorasszonya mellett, ki folyvást szarvakat rakott férjének, a romlottság e levegőjében oda lett a tizenhat éves leány lelkének minden üdesége. A tizennyolcz éves Lidia Santantello tudta, hogy tüdővész és csak azt kérte az Istentől, hogy még öt-hat évig élhessen, dolgozni, segíteni családját, és fölnevelni kis öcscsét. Ezek bizony nem tudtak énekelni. De volt közöttük egy, aki szántsándékkal nem énekel soha: Giustina Marangio, a fakóképű tizennyolcz éves vén asszony, akinek olyanforma feje volt, mint egy viperának. Ez a leány mindig tudta a leczkét, de soha sem magyarázta volna meg senkinek; soha sem adott kölesön könyvet és jegyzetet; kaczagott, mikor társnőit összeszedték; professzorai imádták őt, de barátnője nem volt, és ő képezte az osztályban a perfidiát, a rengeteg nagy fiatal rosszasszagságot, melyhez nem férközhetik sem a jóságuk, sem a vidámságnak egy sugára.

*

Az ének után nagy mozgalom kelet-

kezett, olyan, mint mikor a katonák sorakoznak. Nyolczvanöt leány, az első évesek bevonultak a könyvtárba, ebbe a tölgyfával burkolt nagy terembe, ahol az üres könyvespolczok feketén, porosan huzódtak végig a falak mentén. A negyvenkét másodéves bement osztályába, mely egy fehérre meszelt, hideg és két földabrosszal ékesített tágas szoba volt. A harmadévesek, számszerint harminczegyen, nagy bánattal állták helyüket a számukra rendelt, nyirkos alacsony szobában. Minden ajtóból lármahallatszott, mert a professzorok még nem érkeztek meg. De a hosszú folyosó már üres volt és a kőpadlón látszottak a sáros, tócsákat egy leány nézte a lépcső ajtajához támaszkodva. Mivel háttal állt a világságnak, nem lehet megkülönböztetni az arczát, csak az látszott, hogy középtermetű sovány és feketébe van öltözve. Ott volt már akkor is, mikor a leányok énekelni kezdtek. Mocezanni sem mert, úgy hallgatta és nem mozdult akkor sem mikor a növendékek osztályonként csoportosulva eltűntek az ajtók mögött. Most esörtetés hallatszott. Rosa, az iskolaszolgáné jött, egy rengeteg nagy lábú izmos karu, nagy darab fehér-cseléd, aki asszonyuk látszott. Durva seprővel takarította végig a sáros folyosót és zsémbes jó asszony létere egyre dörögött magában. Mikor az ajtóhoz ért meglátta a kis fekete alakot.

— Mit akar itt? fürmedt rá.

— Az igazgató urat keresem; válasszolt a leány félénken.

— Nincs itt.

— De majd eljön? Szabad megvárnom?

Ezt oly szelíden kérdezte, hogy Rosa elérzékenyedett.

— Mindjárt jön, csak várja meg.

Azzal tovább söprölt nagy zajosan. A kis fekete alak most már annyira fölbátorodott, hogy el mert menni a harmadik osztályig és bepillantott a nyitott ajtón. A növendékek közül senki sem ült a padokban bejárók és bentlakók egy csoportba keveredve fecsegték, lármáztak, a vigyázónő hiába csitította őket a katedráról. A vigyázónő fehérbőrű, kövér, jó, de meglehetősen korlátolt eszű leányzó volt, akit méltóságára csakis példás magavisele miatt emeltek, soha sem haragudott meg, nem volt bátorsága fölmérgesedni és a kövérek flegmája mindig megőrizte őt csendes nyugalomban.

— De az Istenre kérem önöket, kisasszonyok, hallgassanak!

— Önök? sipított Borrelli, megigazitván orrán a pápaszemet. Hova jutunk? A vigyázónő irodalmi nyelven beszélt!

— Radente, az olasz nyelv profé szora kedvéért teszi! kiáltott Artemisia Jaquinangelo, végigborzolta haját a kezével, min egy férfi.

— Radente nem jön, Radente nem jön! ujjongott tapsolva a kis szőke Defeot

— Csak most van nyolcz óra, egy teljes negyedórával előbb harangoztak; szólt halkán Constanza Scalera.

Azzal kivette az óráját. Constanza Scalera bentlakó volt, s ezért az egész osztályban páratlan órájáért előkelő bölgynek tekintették. Igazán előkelő külsővel díszkedett: barna, göndör haj, két nagy zöld

szem, mindig könnyedén mosolygó ajak és uri testtásrás, de mégis csak az a minden perczen elővelt kis arany órácska szerelte meg neki a tekintélyt. Nemelyik ugyanazt merték sutlogni, hogy Costanza Scalera egy harisnya foltozónő testvére, de ez nyílt rágalomnak tetszett, tekintettel az arisztokrata arany órára.

A kis fekete alak ezalatt lassan elért a folyosó végére, a sarokban egy kék mázú ón-edény állt: a vízvezeték rosszul elzárt csapjából olykor egy könyecsepphez hasonló vízesepp hullott alá. A csapról lánczon ólomszilke függött. A leány látva, hogy maga van, föl merete nyitni a csapot, előbb vizet eresztett, ki, hogy kimossa a szilkét aztán ivott. De a csőben soká állott víz, meleg volt az ólom iz is érzett rajta. A leány lehajtotta fejét és elbocsátotta a szilkét. Aztán visszaindult a lépcső felé, félénk pillantást vetve a harmadik osztályba, ahova nem léphet, míg az igazgató nem jön. Egy-néhány leány most már leült. Giuseppina Nobilone rettegett, hogy mind a négy professzor kitalálja őket hívni, és hámésszkodó pillantással meredt könyveire. De Sanctis kezében forgatva ócska fekete kötött keztyűjét, a falra függesztett seemmel Passavanti egy fejezetét ismételtette magában Emilia Scapa már vagy tizedszer olvasta végig olasz gyakorlatát, kétségbeesetten vadászva a helyesírási hibákra, amelyeket professzorai mindig megtalálnak, de ő soha.

Egy csoportban a kihívó pillantásu Carolina Mazza valami érdekes dolgot beszélt halkán. Giuseppina Mercanti, Donna- rumma, Luisetta d'Este és Concetta Stefanozza hallgatta, ki sápadtan, ki pirulva, ki mosolyogva, ki lesütött szemmel. A bejáró növendékek egy csoportjában Lidia Santaniello mesélt valamit tüdővészről piros arcz, czal. Teresa Ponzio egy levélre válaszolt melyet egyik bejáró csempészett hozzá, a többiek pedig beszélgettek, átkozták a rossz időt, sóhajtoztak, panaszkodtak és néha veszekedtek is egy kicsit, hogy megmelegedjenek, míg Judicone, a vigyázónő, egyre azt hajította: »Csönd kisasszonyok! Csönd, kisasszonyok.« Most azonban egyszerre szétrebbentek a csoportok, mindenki beszaladt a padokba, akik pedig már bent ültek, fölkeltek. Az igazgató jött le.

Élénkszemű, hegyes, szőke szakállu szikár emberke volt, hallgatag, ideges, mozgékony és mindég széditő gyorsan magyarázta a természetrajzot. Gyakran betegeskedett különben elég jó ember volt, ha egy kicsit hideg is. Alig lépett be, kinyitotta az ablakot. Erősen ragaszkodott a higiénéhez

— Levegőt, levegőt, mondá a vigyázónőnek. Sokkal kevesebb haj egy kicsit fázni mint rossz levegőt szivni.

Majd a némán álló növendékekhez fordult:

— Kisasszonyok, új növendéket mutatok be önöknek: Isabella Diaz kisasszonyt. Vigyázónő, jelöljön ki számára helyet.

(Folyt. köv.)

Szerkesztői üzenetek.

Sch. S. Helyben. Ilyenekkel nem szokás még a nyilvánosság elé állani.

Névtelen. Miután a »Nyitlórbon« a felelősség a beküldőt terheli, kérjük nevét velünk közölni, s az esetben felszólalását közreboesájtjuk.

G. L. Gratulálunk! Az ígéret s' b.

T. — — a. A békeszüveget nem bontjuk meg, s biztosítjuk róla, hogy a másik helyről is ilyen értelmű választ fog nyerni.

Vasuti menetrend

I. Szarvas-Mezőtúr

Induló-vonatok,

7415. 7411. 7413.

reggel d. e. d. u.

8.45. 9.33. 1.55.

Érkező-vonatok.

7416. 7412. 7414.

reggel délbe este

8.33. 1.21. 5.44.

II. Szarvas Mezőhegyes.

(Érvényes a megnyitástól kezdve.)

Induló vonatok,

8112. 8114.

reggel d. u.

4.10. 1.13.

Érkező vonatok,

8111. 8113.

d. e. reggel

1.42. 8.59.

Felelős szerkesztő: Mihály József

Főmunkatárs: Epstein Miklós.

Mindentéleközhöggést

hurutos bantalmat a legzőcs-önek és gögefonek valamint a fűdőnek továbbá a „legzsi nehézség, k. s. a. mellkás, k. asztmák, elgyállosodást, göresös és emamár köhögésre kedtséget, tor kesület, avaszt, kezdődő mellk. tejség, k. a leggyorsabban tavolítja el, a már évek óta legjobbnak bizonyult orvosi rendelkezésre készült és orvosilag ajánlott szer a Szent György Tíra egy csomag: 50 kr. a hozzá tartozó Szent György huratpor egy dobozza pedig a legpontosabb orvosi hasznahati utasítással együtt szinten 50 kr. A javítás már egy pár mulva észlelhető. Két csomagnál kevesebbet nem küldünk. Postai küldeményeknél 20 kr. csomagolási és fuvar-teret díjjal több külföldi. Minden rendelvény egyenesen a *Szent György győj szerárba* küldendő. Beesha V/2 Wimmergassze 33 E. gyógyszerék áruipostautu vanyon előre küldend E. b.

Próba, szerencse!

Téli idényre.

Legolcsóbb tűzrevaló

porosz, kőszén valódi

Waterloo tömör,

ugyszintén első rendű tűzifa

legjutányosabb áron, valamint krumpli és alma kicsinyben és nagyban kapható,

Glózik Istvánnál

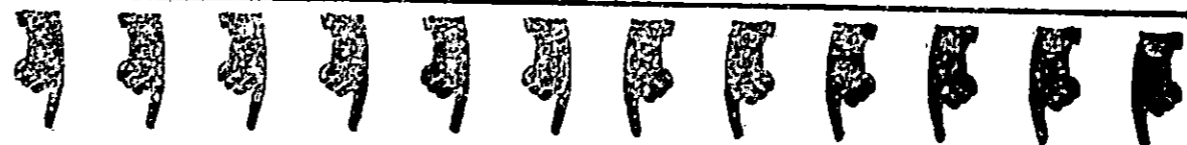
Kurbuly-féle házpiacztör.

Jó, nem drága

Jó, nem drága

Jó és olcsó

Olvasta Ön már ezt a hirdetést?

NE VEGYEN SENKI

karácsonyi ajándékot,

mert mindenki ingyen kap

egy 50 pompás színes képet tartalmazó és díszes kötésű nagy

Magyar történeti albumot,

egy Szépirodalmi könyvet (regény, elbeszélések vagy költemények),

egy Szabad Szó nagy képes naptárt

egy 40 színes képet tartalmazó

TÖRVÉNYBAKTER

czimű könyvalaku regényt,

a ki

legalább egy negyedévre Budapestén 2,50, Vtúdeken 3 forinttal bármely naptól fogva a „Szabad Szó“-ra előfizet.

Előfizetések a „Szabad Szó“ kiadóhivatalához
Budapest, VI., Teréz-körút 41. küldendők.

A „MAGYAR TÖRTÉNETI ALBUM“

a legdiszesebb magyar történeti munka lesz, mely eddig a sajtót elhagyta. Nem kevesebb, mint ötven nagy pompás színes képet fog tartalmazni, melyek a történet legkimagaslóbb és legmagasztosabb jeleneteit fogják ábrázolni.

A „MAGYAR TÖRTÉNETI ALBUM“

a „Szabad Szó“-hoz hasonló nagy alakban, rendkívül finom vastag papíron, művésziesen díszített kötésben fog megjelenni. A képeket kitűnő magyar művészek készítik és a mellé esatolt szöveget, Magyarország történetét, egy fényes tollú írónk írta.

